

UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly under the
auspices of The Winnipeg Trades
and Labor Council
cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.
Subscription \$4.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
видається для робочого людю —
випливає два рази в тиждень
завдяки Укр. Робітничій Раді.
Передплата \$4.00 на рік.
Рекламі за оголошення не підлягає.
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.

ПЕРШИЙ МАЙ В РОБІТНИЧО-СЕЛЯНСЬКИХ РЕПУБЛІКАХ.

Ні в одному краю земної кулі робітники не будуть так величаво, святкувати своє пролетарське свято Першого Мая, як в Росії і на Україні.

Три роки тому назад вони, віддавши високу свій робітничий прапор, за одним великим натиском розірвали свої кайдани, якими були сковані цілі століття, розбили залізні двері тюрем, за котрими томили їх брати боротьби за свободу, і змінили з лиця землі царських опричників. І тільки три роки страшної, титанічної боротьби — вони свободні.

Скільки страшною боротьби прийшлося їм перенести за ті роки, скільки горя, голоду і холоду! Скільки жертв, скільки найкращих молодих сил вони положили в боротьбу за свою свободу! Скільки молодих сил в їх ряді скосяли різні хвороби: і в величезній місті і на селі, і в фронтах холодної півночі і коло теплих філь Чорного моря. Проти них став весь капіталістичний світ. Він окружив їх сталевим обручем багнетів і гармат, і вони були самотні.

Ні! Вони не були самотні. За ними стояли робітники цілого світа... але вони не могли подати їм активної допомоги. Були часи, що той сталевий обруч стігався з і тоді здавалося, що ще одна хвилинка і вони погинули.

Але чим сильнішим напирала на них їх вороги, тим тісніші ставали їх ряди, тим більший вони ставали опір. Чим гірше катували їх їхні вороги, тим більше вони запалувалися до боротьби.

За останні два роки перед ними переставалися як ганебні постаті Каледіна, Корнілова, Колчака, Юденіна, Денікіна, Петлюри і інших.

Рік тому назад совітські війська гнали Колчака на схід а Петлюру на захід. Совітська армія стояла тоді коло Тернополя, Галицької, селяни едналися з совітськими військами проти імперіалістичної Польщі. Але в той час на полудні появилися Денікін і прийшов Петлюра на поміч. Денікін з полудня, Петлюра з полудневого заходу, Польща з заходу, Юденіч з півночі, Колчак зі сходу і ще одна армія від Архангельська. Такий був той сталевий обруч, котрий обіймав велике могутнє тіло російського і українського пролетаріату.

Совітську армію почали тиснути зі всіх сторін. В жовтні Денікін заняв Орел, положений лише 180 миль від Москви, а Юденіч стояв кілька миль від Петрограду. Настала критична хвиля. Очі цілого світа звернулися на Росію, всі запертим віддіхам дивилися на що страшно боротьбу. Але нанятим слугам капіталізму годі було астояти перед великим духом і силою робітників. Від тих наємних армій лишилися тільки ганебні споми. Проводили тих армій одні вже в могилі а інші потікали за границю.

А робітники є нині панам величезної простори від Архангельська до Чорного моря, від Винниці до Байкальського озера на Сибірі.

Правительства всіх країв говорять нині з представниками робітників зовсім в іншому тоні. Совітські місії виїхали до інших країв для навчання торговельних зносин з цілим світом.

Великою ціною, ціною крові купили робітники Росії і України свою свободу. Але чим дорожше вона їм дісталася, тим більше вони будуть її берегти і надалі. Їхня перемога нині вже забезпечена. Нема в світі сили, котра змогла би чи посміла би посягнути на їхню свободу.

І тому сегоднішній день Першого Мая буде першим найбільшим святом робітників і селян Росії і України.

Сє торжество буде запорукою перемоги пролетаріату цілого світа. Волинськ.

В п'ятдесят-літню річницю уродин Н. Леніна.

(Коротка біографія.)

Володимир Іліч Ульянов (Н. Ленін) родився 10. "цвітня" 1870 року в місті Симбірську в сім'ї селянського походження. Його батько був директором народних шкіл. Старший брат Александр Ульянов був революціонером-народовольцем і зівстав страчений російським правительством царя Александра III в 1887 році.

Скінчивши гімназію В. Ульянов пішов на Казанський університет, з якого зівстав виключений за участь в студентських розрухах. Але пізніше він здав іспит на тім самім факультеті.

Будучи ще зовсім молодим чоловіком, він почав брати участь в революційному русі і в організованню перших соціал-демократичних робітничих кружків в Петербурзі. Скоро він виступає і на літературній полі і пише ряд статей спрямованих проти народників (назва партії). Там же, в Петербурзі, він разом з іншими марксистами і робітниками організує "Союз Боротьби за Визволення Робітничої Класи".

При кінці 90-ти років його арештують і засилають на Сибір. Там він написав кілька брошур по соціалістичним питанням і по питанню про зорганізування соціал-демократичної організації в Росії. Там він і написав свою велику працю під назвою "Розвиток капіталізму в Росії".

Після скінчення заслання він був примушений виїхувати за границю, де з перервами жив в центрах російської політичної імміграції в Ціріху, Берні, Женеві, Парижі, Лондоні і Празі. Своє заграничне життя він проводить в кипучій діяльності, пише, бере участь в російських і міжнародних соціалістичних з'їздах, стає керівником більшовицької фракції Російської Соціал-Демократичної Робітничої Партії і одною з найвидатніших фігур в міжнароднім соціалістичнім русі. На самім початку російської революції в 1917 році він вертає до Росії і стає на чолі більшовицького руху, котрий привів до пролетарської революції 7. листопада 1917 року. З того часу він є предтедлом Раді Народних Комісарів Російської Соціалістичної Федеративної Соціальної Республіки.

Портрет Леніна, які я бачив, зовсім не представляють дійсного образу виразу його лиця.

Він має около 50 літ, середнього росту і ходить трохи похило. У нього гарні очі, котрими він дивиться на світ прямо в вічі, часами з хином прошибаючим виразом, немов би він хотів відкрити, чи не криється за дещо невисказане поза вашими словами.

Головні свої твори він випустив в світ під псевдонімами Вл. Ілін і Н. Ленін. Також писав він під псевдонімом Тузіт.

НАЙБІЛЬШЕ ЛЮБЛЕНИЙ І НЕНАВИДЖЕНИЙ ЧОЛОВІК.

(Написав Дж. Ленсборі.)

Я відсвяткував день моїх уродин відвідуваннями Леніна, прем'єра першої совітської республіки — Росії. Постараюся описати мої особисті враження, які зробив на мене сей чоловік — найбільше люблений і найбільше ненавиджений в світі — котрого особистість мала таке величезне значення під час революції. Пізніше я пішлю короткий звіт про висловлені мені погляди Леніна в промислових і політичних справах.

Я стрічався з державними мужами всіх країв і я добре знайомий з тими, котрі правлять нашим власним краєм. Між ними нема ані одного, котрий міг би перевершити своїми здібностями і знанням, чим менше вражені чоловіка, котрий пішов би так само спокійно на смерть як на засідання свого кабінету. Не зважаючи, однак, на той спокій, який він може запалати великим гнівом коли обставини цього вимагають.

Капітан Садул, відважний француз засуджений на смерть в своїм власнім краю за його неустрашиме виявлення альянської зради супроти соціалістичної Росії, сказав мені одного дня: "Комуністи Росії є для соціалістичного руху тим, чим товариство Ісуса було для римської церкви — себто духом і рішучістю, з якими комуністи є готові пожертвувати для справи, котру вони так дуже люблять".

А оне, передовсім важке в яком душевним настрою люди роблять діла. У всім, що робить чоловіка правдивим робітником, Ленін є для соціалістичного руху тим, чим Св. Ігнатій Лойола, був для Товариства Ісуса.

Його власною всезаймаючою цілю в житті є освободження робітників всього світа від гнету наємного рабства і капіталізму та встановлення Інтернаціоналу. Він є вітисем відомого славного лозунгу: "Весь світ — мій край, весь людський рід — мої брати, робити добро — моя релігія".

Думати про Леніна як про вожакну особу — є дуже смішним.

Сих два і пів року змагань і боротьби були для провідників революції періодом сильних потрясень і великого напруження сил, що на них всіх відбилося, се, особливо на Леніна, котрий в додатку до всього прочого і до нині носить в своїм тілі дві кулі чигавшого на його життя убійника. Не зважаючи на се, він був повним енергії і бодрості, немов молодий хлопчик; він жартував і сміявся, немов би не знав журби.

Ми говорили про рух в Англії; говорили про диктатуру пролетаріату, про парламент, про наших лідерів, про те першійшо та будучу боротьбу і в більшості випадків наші думки годилися.

Вони ж такі люди. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Про експеси ми говорили дуже мало. Чим довше я тут перебуваю, тим більше я починаю, що се є прямо обидою для тих, у котрих я є гостем, продовжати розговори про страхоту, за котрі вони не є більше винуваті або відвільні чим я сам.

Оноді я "стріну" одного визначного священника, котрий говорить плінопо по англійськи. Ми були самі і, розуміючи, могли розмовляти вільно. Він сказав мені, що Ленін і його товариші робили все, що було в їхній силі, для удержання порядку і ніяк не можна їх робити відвільними за які не-будь експеси, які могли де-небудь дітисся. Він також ви-казався про Леніна з великою пошаною.

Ленін, як я сказав, є най-більше ненавидженим а рівно-часно і найбільше любленим чоловіком в світі. Я тепер-знаю і розумію, як се російські робітники боролися свою революцію під час війни, епідемії і голоду. Немов зіслане благословення оне мають великих провідників, котрі дали докази, що властє їх не злізе; котрі не бажать їти, слідами і наслідувати обичаїв та спо-соби життя позбавлених ними властє клас і котрі вибрані для служби народові, осяють ся його вірними слугами. Ра-зом з простим народом они ділять ся його судобою і тер-піннями.

Провідником всіх їх є сей чоловік Ленін, з типичним ли-цем російського селянина, ко-торий з непохитною відвагою, характеристичною його наро-дові в його віковій боротьбі за насущний хліб, є чоловіком, що в чорну годину і світлі діні підальорує і одушевляє їх всіх.

Я пишу так про нього не-тому, що ми годимось у всіх питаннях — в деяких основних питаннях ми не годимося — але тому, що, я думаю, я умію пізнати доброго чоло-віка, коли я такого стріну і вмію оцінити діла так само як слова.

Ленін виказався великим самовідреченням жовніром і вождем в одній справі, задля котрої, після мене, вар-то жити, змагати ся і умерти — справі збудування правдивого Інтернаціоналу дорогою замі-ни капіталізму соціалізмом.

В давніших часах царські деспоти були звісні як "малі батюшки русского народа". Нині Ленін для Росії є символом нового духа, не деспотизму а свободи. Мужини і жін-щини люблять його і, коли-потрібно, готові умерти за нього, але не тому, що він є їхнім правителем (він не є правителем в жаднім ого сло-ва значінню), лише тому, що він є їх товариш, їх речник, борець за соціалну і еконо-мічну свободу, врешті й тому, що в боротьбі, котру Росія тепер переживає, він віддав себе тілом і душою їм на службу без всякого бажання або надії на особисту нагороду або властє.

Продіагностую з мною він

ДО УКРАЇНЦІВ-ПОЛОНЕНИХ.

Від якого часу Петлюра і його агенти вербують українських полонених, що нахо-дяться по різних краях, до польсько-петлюрівської армії, яка мала би йти війною про-ти, селян і робітників на Україні, щоб віддати їх в польсько-шляхотську неволю. В виду того віденська "Нова Доба" з 27. марта помістила слідуючий доклик "До Укра-їнців-полонених":

Слухайте, полонені! Слухай-те ви, нещасні, змучені люди! Чи знаєте ви, куди вас з поло-ну направляють петлюрівські агенти та комісії?

Думаєте, до дому? До сво-їх рідних? До близьких ваших, за якими в неволі так довго, так тужно боліло серце ваше? Покиньте сю думку, попро-щайтеся ще раз, та й на віки з вашими рідними.

Бо вас відсилають у Поль-щу, страшні польські табори. А там польська шляхта голо-дом і мукими винищує вже сотні тисяч українських робіт-ників і селян, що служили в війську. Там вас будуть му-штрувати польські офіцери і петлюрівські отамани. Там під польським кулаком з вас бу-дуть формувати військо.

Для чого?

А для того, щоб ви йшли би-ти ся з своїми братами, з та-кими-ж українськими робітни-ками й селянами, як і ви, що називають ся українськими більшовиками, комуністами.

Українські більшовики пови-ганяли своїх панів, відняли в них свою землю. А Петлюра з польською шляхтою тепер посидають вас відімати ту землю від селян і вертати її панам. Вашою кровю і жи-тем вони хочуть вернути своє пановане. На ваших трупах і кістках, на горю й сльозах ва-ших рідних вони збирають ся завести знов панський, бур-жуазний лад на робітничо-се-лянській Україні.

Бережіть ся, полонені! Пе-тлюрівські агенти дурять вас. Вони туманять вам голову брехнями про Україну. Вони кажуть вам, що ведуть вас визволити від якихсь насиль-ників українську землю.

То є брехня! З України ви-гнано давно всіх насильників, всіх панів і дармоїдів. В укра-їнській незалежній, соціалі-стичній, радянській Республіці вся влада є в руках робітни-ків і селян.

А насильники й грабіжники є як раз ота польська шляхта та Петлюра з своїми підпан-ками, що хочуть, дійсно, на-сильством, рійною, кровю зни-щити владу селян і робітників і вернути владу панства, або, як вони кажуть, "демократи-чну владу".

Вважайте, полонені! вас ду-рять прислужники панства. Вас дурять зрадники й зло-

просив мене передати його найширіший желання всім то-варишам і прихильникам руху в Англії і переказати їм про його непохитну надію, що недалеко вже та хвиля, коли Робітничий Інтернаціонал за-панує в цілм світі.

своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я навіть ні з ким не торгувався за неї... Я во ім'я її визволення рідного брата-ж замучив... Покинув "по той бік" свою кошами себе, у "ворогів" до свого Рідного Країну дружини, своїх малих діток... В чужій ха-лу, під чужим тином... Де ж такі!

За мене сам Петлюра поклався на польським магнатам і мене випустили. "Вільний" Ходжу по улицях Варшави. О-вільний безброшений. Без милої шаблюки. Без моєї рідної сестриці рушничі. Без моїх вірних по-братимів самопалів. Без моєї татуси і її по-радника в осянні темні ночі — коника вороного. Не обікрали мене тільки моїм "історичним оселедцем" на мій потяг. Його залишили, для "поцехі" польських штатських і воєнних.

Я ходив і кріваво, мовчки, глибоко в душі своїх же таких людей. Від Полтави до Києва, по сільці. І я не смів ні помислити глибше, ні о-б'єктивніший погляд на них. Я міг лише дитися, за Україну, за її: — Убогі нині, убогі села, — Убогий обшарпаний люд... І ось отак, "вороги" України, правдиві і синів, загнали нас аж у "братне" нам Царство Польське.

Я в "братній" польській тюрязі. Але я в ній не довго. Бо як же... Я-ж такий вірний ученик, не якийсь там Юра... Я-ж не то що 30 сребренників за Україну, я